

PAISATGES ENCARNATS

AJUNTAMENT DE VALÈNCIA
REGIDORIA DE PATRIMONI I RECURSOS CULTURALS

l'Almodí
Sala Municipal
d'Exposicions

EXPOSICIÓN/ EXPOSICIÓ:

Josep Albert Ibáñez: *Paisatges encarnats*

Comisaria / Comissària:

Montserrat Hormigos Vaquero

Diseño del espacio expositivo / Disseny de l'espai expositiu:

Montserrat Hormigos Vaquero / Josep Albert Ibáñez

Transporte y montaje / Transport i muntatge:

Art i Clar

Vinilos / Vinils:

Simbols

CATÁLOGO / CATÀLEG:

Edición / Edició:

Ajuntament de València

Regidoria de Patrimoni i Recursos Culturals

Servici de Recursos Culturals

© de las imágenes: los autores y la autora / de les imatges: els autors i l'autora

© de los textos: los autores y la autora / dels textos: els autors i l'autora

© de esta edición/ d'esta edició edició : Ajuntament de València, 2018

Textos / Textos:

Román de la Calle / Montserrat Hormigos Vaquero / Josep Albert Ibáñez

Maquetación / Maquetació:

Rosa Alberó

Isabel Caparrós Lucas

Fotografía / Fotografia:

Josep Albert Ibáñez

María José Soriano Trachiner

Impresión / Impressió: La Imprenta, C.G.

ISBN: 978-84-9089-106-3

Depósito legal / Dipòsit legal: V-370-2018

PAISATGES
ENCARNATS

Josep Albert Ibáñez

El Ayuntamiento de Valencia, a través de la Concejalía de Patrimonio y Recursos Culturales, realizó una convocatoria pública para la presentación de proyectos expositivos poniendo a disposición de agentes culturales y artistas plásticos los espacios expositivos municipales. Y, en ese proceso, fue seleccionado este proyecto titulado *Paisajes encarnados*, presentado por el artista Josep Albert Ibáñez y la comisaria Montserrat Hormigos Vaquero.

La exposición que ahora se presenta en la sala del Almudín es el resultado de esa propuesta y explora desde diferentes técnicas plásticas –escultura, instalación, dibujo y audiovisual- la relación entre territorio y arte, abarcando los paisajes de la Comunidad Valenciana y la influencia de la acción del ser humano sobre estos. Las obras son materializaciones de los recorridos del artista por los parajes valencianos en su intento por captar la contingencia natural y asimilar su proceso creativo a los ritmos y ciclos de la gran maestra, la Naturaleza. Un itinerario que descubre los cambios acontecidos, la necesidad de preservación del hábitat, las raíces de nuestra cultura y la importancia de establecer nuevos diálogos con el paisaje para una mejor política de protección del mismo. Piezas que remiten a nuestra historia común, a nuestra geografía, orografía, a nuestros ríos y terrenos cultivables, a la idiosincrasia de las fértiles tierras valencianas, al Mar Mediterráneo. Una poética del espacio que bebe del land art, pero con claras implicaciones locales, donde destacan los elementos naturales elevados a categoría artística, así como el valor y el respecto compartido por la tierra.

De este modo, esperamos que cada espectador y espectadora de esta muestra expositiva se reconozca en estos territorios compartidos, en estos paisajes encarnados en las piezas. Esperamos que la muestra sirva no sólo como deleite estético sino como una llamada ética a establecer una filosofía artística del entorno basada en la conservación del medio natural de nuestro territorio.

Gloria Tello i Company

Concejala de Patrimonio y Recursos Culturales

L'Ajuntament de València, a través de la Regidoria de Patrimoni i Recursos Culturals, va realitzar una convocatòria pública per a la presentació de projectes expositius posant a disposició d'agents culturals i artistes plàstics els espais expositius municipals. I, en aquest procés, va ser seleccionat aquest projecte titulat *Paisatges encarnats*, presentat per l'artista Josep Albert Ibáñez i la comissària Montserrat Hormigos Vaquero.

L'exposició que ara es presenta a la sala de l'Almodí és el resultat d'aquesta proposta i explora des de diferents tècniques plàstiques -escultura, instal·lació, dibuix i audiovisual- la relació entre territori i art, abastant els paisatges de la Comunitat Valenciana i la influència de l'acció de l'ésser humà sobre aquests. Les obres són materialitzacions dels recorreguts de l'artista pels paratges valencians en el seu intent per captar la contingència natural i assimilar el seu procés creatiu als ritmes i cicles de la gran mestra, la Natura. Un itinerari que descobreix els canvis esdevinguts, la necessitat de preservació de l'hàbitat, les arrels de la nostra cultura i la importància d'establir nous diàlegs amb el paisatge per a una millor política de protecció del mateix. Peces que remetent a la nostra història comuna, a la nostra geografia, orografia, als nostres rius i terrenys cultivables, a la idiosincràsia de les fèrtils terres valencianes, al Mar Mediterrani. Una poètica de l'espai que beu del land art, però amb clares implicacions locals, on destaquen els elements naturals elevats a categoria artística, així com el valor i el respecte compartit per la terra.

D'aquesta manera, esperem que cada espectador i espectadora d'aquesta mostra expositiva es reconega en aquests territoris compartits, en aquests paisatges encarnats en les peces. Esperem que la mostra serveixi no només com delit estètic sinó com una crida ètica a establir una filosofia artística de l'entorn basada en la conservació del medi natural del nostre territori.

Gloria Tello i Company

Regidora de Patrimoni i Recursos Culturals

Índice / Índex

Ut natura ars	8
Josep Albert. Tras las huellas de la comprometida performatividad de la naturaleza	
Ut natura ars	9
Josep Albert. Després de les empremtes de la compromesa performativitat de la natura	
Román de la Calle	
El paisaje como alma del territorio	18
El paisatge com a ànima del territori	19
Montserrat Hormigos Vaquero	
Natura artis magistra	26
Natura artis magistra	27
Josep Albert Ibáñez	
Catálogo	31
Catàlogo	31

Ut natura ars

Josep Albert. Tras las huellas de la comprometida performatividad de la naturaleza

Román de la Calle

Universitat de València. Real Academia de Bellas Artes de San Carlos

“La historia es inseparable de la tierra, la memoria de la lucha está bajo tierra y, si se quiere captar un acontecimiento, no hay que mostrarlo, no hay que pasar simplemente a lo largo de esa realidad sino hundirse en ella, atravesar todas las capas geológicas que son su historia interior”.

Gilles Deleuze. *La imagen-tiempo. Estudios sobre cine 2*. Barcelona. Paidós, 1987, pág. 336.

La naturaleza siempre tuvo, convertida en territorio, -respecto al sujeto humano, que en ella se cobija y aclimata- un indiscutible y determinante poder educativo, en el doble sentido etimológico del término: tanto de *educare* como de *educere*; tanto de cultivo como de extracción.

De hecho –como el más significativo epítome de lo indicado– la mirada profundamente humana, en su interminable historicidad, se ha conformado directamente al entorno natural, de donde ha recibido constantes lecciones, múltiples herencias y diversificadas tareas, a través de los siglos. En tal coyuntura adaptativa, seguimos permaneciendo, en la actualidad, a pesar del cúmulo de metamorfosis sobrevenidas, de rompimientos soportados, que no han dejado de alterar nuestros contextos ecológicos y de modular, a menudo contracorriente, nuestras aptitudes de adecuación con el entorno.

Justamente en esa dialéctica de plurales intercambios, hemos sido capaces -en la activación de los engranajes, que han propiciado, filogenéticamente, el desarrollo de la experiencia estética- de consolidar no solo (a) nuestro poder de *conversión de la naturaleza en paisaje*, sino también (b) las

Ut natura ars

Josep Albert. Després de les empremtes de la compromesa performativitat de la natura

Romà de la Calle

Universitat de València. Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles

“La història és inseparable de la terra, la memòria de la lluita està sota terra i, si es vol captar un esdeveniment, no cal mostrar-ho, no cal passar simplement al llarg d'aquesta realitat sinó enfonsar-se en ella, travessar totes les capes geològiques que són la seva història interior”.

Gilles Deleuze. *La imatge-temps. Estudis sobre cinema 2*. Barcelona. Paidós, 1987, pàg. 336.

La naturalesa sempre va tenir, convertida en territori, -respecte al subjecte humà, que en ella s'estableix i aclimata- un indiscutible i determinant poder educatiu, en el doble sentit etimològic del terme: tant d'*educare* com de *educere*; tant de cultiu com d'extracció.

De fet -com el més significatiu epítom d'allò que indica- la mirada profundament humana, en la seva interminable historicitat, s'ha conformat directament a l'entorn natural, des d'on ha rebut constants lliçons, múltiples herències i diversificades tasques, a través dels segles. En aquesta conjuntura adaptativa, seguim romanent, en l'actualitat, tot i el cúmul de metamorfosis sobrevingudes, de trencaments suportats, que no han deixat d'alterar els nostres contextos ecològics i de modular, sovint contracorrent, les nostres aptituds d'adequació amb l'entorn.

Justament en aquesta dialèctica de plurals intercanvis, hem estat capaços -en l'activació dels engranatges, que han propiciat, filogenèticament, el desenvolupament de l'experiència estètica- de consolidar no només (a) el nostre poder de *conversió de la natura en paisatge*, sinó també (b)

estrategias imaginarias suficientes, como para (re)construir *pregnantes totalidades simbólicas*, dotadas de especial fuerza comunicativa, a partir de la selección y combinación de elementos -materiales y formales- extrapolados, intencionadamente, del inagotable dominio natural circundante.

En las décadas pasadas, manifestaciones artísticas vinculadas al Land Art, al Arte Povera o, incluso, al Body Art, con sus raíces ecologistas y medioambientales, han levantado su comprometida voz a favor de una realidad natural sostenible, defendiendo activamente sus derechos y subrayando también nuestras obligaciones.

Dichos compromisos siguen generando, hoy en día, manifestaciones de diversas y sugerentes caras, quizás, pertenecientes a una misma moneda/tarea compartida, profundamente humana, solidaria y optimizadora: la de saber desvelar, construir y habitar mundos posibles -repletos de ricos intercambios experienciales- forjados desde el arte o la ciencia, desde la magia o la religión, desde el subconsciente personal o el imaginario social y colectivo, manteniendo siempre -eso sí- la alargada sombra de la naturaleza, como comunitario abrigo/espejo inspirador de vida subsistente, frente a múltiples amenazas consumistas y especuladoras.

Precisamente, en este marco radical de comportamientos estéticos y éticos -sin dejar nunca de sentirse atrapado/seducido frente a la llamada de la naturaleza- es desde donde, *planta nuda*, Josep Albert Ibáñez (Alcudia de Crespins, 1973) ha planificado, a conciencia, sus singularísimos *Paisajes encarnados*, que se nos muestran, ahora, en los mágicos/solemnes espacios del Almudín.

Es ese largo diálogo intergeneracional, con el territorio que pisamos cada día, el que acaba justificando que consideremos, en nuestra secreta existencia cotidiana, no sin añoranza, la tierra de nuestros ancestros como nuestra patria naturalizada. Ya lo decían, concisa y certeramente, los latinos: *Terra patrum, patria*.

Es, desde tales supuestos, potenciando siempre la experimentación, como Josep Albert ha sabido, en su personal poética -entramado singularísimo de concepto artístico, programa de actuación e ideal metódico- rastrear y reinvertir los materiales, más humildemente activos, y desvelar las estrategias, mecanismos y procedimientos con los que ha urdido, la naturaleza misma, sus secretas creaciones.

les estratègies imaginàries suficients, com per a (re) construir *pregnants totalitats simbòliques*, dotades d'especial força comunicativa, a partir de la selecció i combinació d'elements -materials i formals- extrapolats, intencionadament, de l'inesgotable domini natural circumdant.

En les dècades passades, manifestacions artístiques vinculades al Land Art, l'Art Povera o, fins i tot, al Body Art, amb les seues arrels ecologistes i mediambientals, han aixecat la seua compromesa veu a favor d'una realitat natural sostenible, defensant activament els seus drets i subratllant també les nostres obligacions.

Aquests compromisos segueixen generant, avui en dia, manifestacions de diverses i suggerents cares, potser, pertanyents a una mateixa moneda/tasca compartida, profundament humana, solidària i optimitzadora: la de saber desvetllar, construir i habitar mons possibles -plens de rics intercanvis experiencials - forjats des de l'art o la ciència, des de la màgia o la religió, des del subconscient personal o l'imaginari social i col·lectiu, mantenint sempre -això sí- l'allargada ombra de la naturalesa, com comunitari abric/mirall inspirador de vida subsistent, front a múltiples amenaces consumistes i especuladores.

Precisament, en aquest marc radical de comportaments estètics i ètics -sense deixar mai de sentir-se atrapat/seduït davant de la crida de la naturalesa- és des d'on, *planta nuda*, Josep Albert Ibáñez (L'Alcúdia de Crespins, 1973) ha planificat, a consciència, els seus singularíssims *Paisatges encarnats*, que se'ns mostren, ara, en els màgics/solemnes espais de l'Almodí.

És aquest llarg diàleg intergeneracional, amb el territori que trepitgem cada dia, el que acaba justificant que considerem, en la nostra secreta existència quotidiana, no sense enyorança, la terra dels nostres avantpassats com la nostra pàtria naturalitzada. Ja ho deien, concisa i encertadament, els llatins: *Terra patrum, pàtria*.

És, des de tals supòsits, potenciant sempre l'experimentació, com Josep Albert ha sabut, en la seua personal poètica -entramat singularíssim de concepte artístic, programa d'actuació i ideal metòdic- rastrejar i reinvertir els materials, més humilment actius, i desvetllar les estratègies, mecanismes i procediments amb què ha ordit, la naturalesa mateixa, les seues secretes creacions.

En realidad, ha trabajado filamentos encontrados, texturas descubiertas y formas estructurales sorprendidas, en cualesquiera ámbitos de la naturaleza, precisamente los más olvidados y marginales, para convertirlos, con directa intuición, en recursos sorprendentes, generadores de objetos relevantes, en su salvaguardada humildad funcional, cargados de extraños simbolismos. Sus trabajos son singulares espacios de continuidad expresiva/investigadora con la naturaleza, asumida como territorio y transformada, asimismo, en paisaje.

Pero, en esta ocasión, no se ha tratado de mostrarnos simplemente esa herencia objetual, de logros naturales monográficos, salvados del conjunto orgánico, de donde fueron rescatados/ descubiertos -como en otras ocasiones se ha propuesto-, sino más bien de elaborar cuatro totalidades escultóricas, cuatro cartografías, fuertemente impactantes, en su complejidad, estrechamente conectadas, a su vez, a una secreta arquitectura.

Se trata de construir conjuntos, para optimizar la memoria de los elementos reiterados, asumidos como prototipos constructivos. La naturaleza aporta y legitima el módulo, la fórmula y el procedimiento, para que el arte vaya más allá y elabore el universo de discurso pertinente. Esa es la estrategia empleada y puesta en práctica por Josep Albert, una vez más, en esta ocasión, en la elaboración de sus “Lugares” I y III (2012, 2014) en “Aitana I” (2015) o en “Diània I” (2016), interviniendo con sorprendentes módulos de yeso o trabajadas piezas de alabastro. De esta manera, se convierten en metáforas activas de procesos naturales, existentes de por sí en la realidad paisajística. Justamente, en la denominada “España caliza” son más que abundantes estos tipos de relieves/modelados kársticos, sobre yesos, debido a la diacrónica disolución de las rocas, que ahora inspiran y provocan las instalaciones telúricas de Josep Albert, abiertas a las poéticas del espacio y de la ensoñación, que, sin duda, hubieran hecho las delicias imaginarias de Bachelard.

Pero, además, arrastrado por esa búsqueda de totalidades unitarias, sus dibujos hacen otro tanto, al protagonizar, en sus equívocas y ambiguas formas, las radiografías, por ejemplo, de los meandros del Xùquer (nogalina y acuarela sobre papel), en una escalada metalingüística de referencias, que nuestra mirada descubre y ofrece a la interpretación imaginante, con solven-

En realitat, ha treballat filaments trobats, textures descobertes i formes estructurals sorpreses, en qualssevol àmbit de la natura, precisament els més oblidats i marginals, per convertir-los, amb directa intuïció, en recursos sorprenents, generadors d'objectes rellevants, en la seua salvaguardada humilitat funcional, carregats d'estranyes simbolismes. Els seus treballs són singulars espais de continuïtat expressiva/investigadora amb la natura, assumida com a territori i transformada, així mateix, en paisatge.

Però, en aquesta ocasió, no s'ha tractat de mostrar-nos simplement aquesta herència objectual, d'èxits naturals monogràfics, salvats del conjunt orgànic, d'on van ser rescatats/ descoberts -com en altres ocasions s'ha proposat-, sinó més aviat d'elaborar quatre totalitats escultòriques, quatre cartografies, fortament impactants, en la seua complexitat, estretament connectades, al seu torn, a una secreta arquitectura.

Es tracta de construir conjunts, per optimitzar la memòria dels elements reiterats, assumits com a prototips constructius. La naturalesa aporta i legitima el mòdul, la fórmula i el procediment, perquè l'art vaja més enllà i elabore l'univers de discurs pertinent. Aquesta és l'estratègia emprada i posada en pràctica per Josep Albert, un cop més, en aquesta ocasió, en l'elaboració dels seus "Llocs" I i III (2012, 2014) a "Aitana I" (2015) o en "Diània I" (2016), intervenint amb sorprenents mòduls de guix o treballades peces d'alabastre. D'aquesta manera, es converteixen en metàfores actives de processos naturals, existents de per si en la realitat paisatgística. Justament, en la denominada "Espanya calcària" són més que abundants aquests tipus de relleus / modelats càrstics, sobre guixos, a causa de la diacrònica dissolució de les roques, que ara inspiren i provoquen les instal·lacions tel·lúriques de Josep Albert, obertes a les poètiques de l'espai i del somni, que, sens dubte, haguessin fet les delícies imaginàries de Bachelard.

Però, a més, arrossegat per aquesta recerca de totalitats unitàries, els seus dibuixos fan el mateix, en protagonitzar, en les seues equívokes i ambigües formes, les radiografies, per exemple, dels meandres del Xúquer (nogalina i aquarel·la sobre paper), en una escalada metalingüís-

cia y soltura. Siempre, contando con la naturaleza, al fondo de la escenografía soñada, hecha registro expresivo, documento plástico y apunte fitomórfico. “Espinal” (trabajo a lápiz, 2016) y “Bosque” (nogalina, 2016). Poemas visuales de claro homenaje vegetal.

Paisajes encarnados, pues, -los de Josep Albert, con sumo estudio y premeditación ejecutiva-en esculturas y dibujos. Constructos simbólicos que nunca renuncian a los ecos y voces antropológicos, que les acompañan y a los que prestan la necesaria y exquisita riqueza hermenéutica de siglos heredados, entre la huerta y la montaña, entre la costera y el secano y escarpado interior, que, en sus diálogos y contrastes, definen el esfuerzo vital de nuestras tierras mediterráneas.

Ut natura ars / Ut ars natura. Esa y no otra es la implícita y potente paradoja, que acabamos descubriendo, como hilo conductor, a partir de estas actividades performativas, que se nos ofrecen, como testimonio creativo. Una suma de intervenciones, cargadas de autoconsciencia y de memoria ética -*ethos*- que provocan reflexiones operativas a lo largo de su propio desarrollo. Propuestas que, en las claves de su construcción, ya encierran y manifiestan la formulación explícita de aquellas normas internas, fijadas/exploradas por la acción natural y convertidas, ahora, en regla artística y palanca de comunicación estética.

En realidad, siempre me ha sorprendido que en sus escalonadas ampliaciones de estudio, J. Albert Ibáñez, licenciado en Bellas Artes (Especialidades de Dibujo y Escultura), por la Universidad Politécnica de Valencia (1991-1996), tendiese a conjugar, al máximo, la interacción entre Escultura & Arquitectura. Así lo hizo, por ejemplo, sagazmente, en las Becas de Intercambio Universitario, en las que participó, a través del Ministerio de Asuntos Exteriores, Programa Intercampus, 1998-99, en la Universidad Nacional de Rosario, Argentina (Área de Escultura); 2000-01, en la Universidad Nacional de Ingeniería, Lima, Perú (Área de Arquitectura).

Se trataba, asimismo, en su personal trayectoria, de seguir observando otras caras, diferentes y complementarias, de la naturaleza, incluso en otros países; de seguir descubriendo estrategias, procedimientos y resultados combinados, en otros contextos, climas y costumbres. Diálogos responsables y fructíferos entre antropología y ecología, entre edafología y geología,

tica de referències, que la nostra mirada descobreix i ofereix a la interpretació imaginant, amb solvència i soltesa. Sempre, comptant amb la natura, al fons de l'escenografia somniada, feta registre expressiu, document plàstic i apunt fitomórfic. “Espinal” (treball a llapis, 2016) i “Bosc” (nogalina, 2016). Poemes visuals de clar homenatge vegetal.

Paisatges encarnats, doncs, -els de Josep Albert, amb molt estudi i premeditació executiva- en escultures i dibuixos. Constructes simbòlics que mai renunciïn als ecos i veus antropològics, que els acompanyen i als que presten la necessària i exquisida riquesa hermenèutica de segles heretats, entre l'horta i la muntanya, entre la costanera i el secà i escarpat interior, que, en els seus diàlegs i contrastos, defineixen l'esforç vital de les nostres terres mediterrànies.

Ut natura ars / ut ars natura. Aquesta i no altra és la implícita i potent paradoxa, que acabem descobrint, com a fil conductor, a partir d'aquestes activitats performatives, que se'ns ofereixen, com a testimoni creatiu. Una suma d'intervencions, carregades d'autoconsciència i de memòria ètica -ethos- que provoquen reflexions operatives al llarg del seu propi desenvolupament. Propostes que, en les claus de la seua construcció, ja tanquen i manifesten la formulació explícita d'aquelles normes internes, fixades/explorades per l'acció natural i convertides, ara, en regla artística i fulcre/palanca de comunicació estètica.

En realitat, sempre m'ha sorprès que en les seues esglaonades ampliacions d'estudi, J. Albert Ibáñez, llicenciat en Belles Arts (Especialitats de Dibuix i Escultura), per la Universitat Politècnica de València (1991-1996), tendís a congregar, al màxim, la interacció entre Escultura & Arquitectura. Així ho va fer, per exemple, sota el patrocini, en les Beques d'Intercanvi Universitari, en les que va participar, a través del Ministeri d'Afers Estrangers, Programa Intercampus, 1998-99, a la Universitat Nacional de Rosario, Argentina (Àrea d'Escultura); 2000-01, a la Universitat Nacional d'Enginyeria, Lima, Perú (Àrea d'Arquitectura).

Es tractava, així mateix, en la seua personal trajectòria, de seguir observant altres cares, diferents i complementàries, de la naturalesa, fins i tot en altres països; de seguir descobrint estratègies, procediments i resultats combinats, en altres contextos, climes i costums. Diàlegs responsables i fructífers entre antropologia i ecologia, entre edafologia i geologia,

entre estética y creatividad. Quizás, en esos juegos comparativos e interdisciplinarios, fue dando pábulo sostenido a nuevas inquietudes y búsquedas, a otras experiencias y propuestas. Justamente también le recondujeron, paradójicamente, al reencuentro intensificado con sus propios orígenes, manteniéndose a pie de campo, observando el *modus operandi* de las respectivas actuaciones de la naturaleza. *Ars magistra*, por cierto, en sus pautadas posibilidades de actuación, siempre según exigencias y necesidades, pero nunca gratuitamente ejercitadas.

En estas continuadas intervenciones suyas, Josep Albert, fue estableciendo sus preferencias y sus objetivos, paso a paso. Esculturas y dibujos, los suyos, que nos hablan, describen, narran, transforman, mimetizan o trascienden las parsimoniosas economías de la realidad natural, hasta el extremo de llegar a hacernos creer -a través de sus sugerentes trabajos- que también, de cuando en cuando, la naturaleza puede, en sus incontrolables meandros de siglos, llegar a imitar, secretamente, al arte.

A decir verdad, las propuestas de Josep Albert son plenamente interactivas con la percepción y también con la aprehensión imaginativa de cada pieza, por parte del espectador. Interpretación lograda básicamente gracias a una exploración profunda de la misma y de una reflexión sostenida, tanto sobre sus explicitadas raíces naturales como en torno a la decidida intervención transformadora del artista sobre ella.

No en vano, nos atrevemos a sostener, inquietos y reflexivos, -tras visitar, una vez más, sus propuestas- que cada obra de Albert Ibáñez conlleva y mantiene, en cierta manera, la memoria del lugar que le dio cobijo, a la vez que salvaguarda y conserva, asimismo, la autenticidad formal, lograda en su particular desarrollo operativo.

Trahit sua quemque voluptas. (Virgilio *Buc.* 2,65). Sin duda, a cada cual le arrastra su pasión.

entre estètica i creativitat. Potser, en aquests jocs comparatius i interdisciplinaris, va anar donant pàbul sostingut a noves inquietuds i recerques, a altres experiències i propostes. Justament també li van reconduir, paradoxalment, al retrobament intensificat amb els seus propis orígens, mantenint-se a peu de camp, observant el *modus operandi* de les respectives actuacions de la natura. *Ars magistra*, per cert, en els seus pautades possibilitats d'actuació, sempre segons exigències i necessitats, però mai gratuïtament exercides.

En aquestes continuades intervencions seues, Josep Albert, va establint les seues preferències i els seus objectius, pas a pas. Escultures i dibuixos, els seus, que ens parlen, descriuen, narren, transformen, mimetitzen o transcendeixen les parsimonioses economies de la realitat natural, fins a l'extrem d'arribar a fer-nos creure -a través dels seus suggerents treballs- que també, de tant en quan, la naturalesa pot, en les seves incontrolables meandres de segles, arribar a imitar, secretament, a l'art.

En realitat, les propostes de Josep Albert són plenament interactives amb la percepció i també amb la confiscació imaginativa de cada peça, per part de l'espectador. Interpretació aconseguida bàsicament gràcies a una exploració profunda de la mateixa i d'una reflexió sostinguda, tant sobre les seves explicitades arrels naturals com al voltant de la decidida intervenció transformadora de l'artista sobre ella.

No en va, ens atrevim a sostenir, inquiets i reflexius, -després de visitar, un cop més, les seves propostes- que cada obra d'Albert Ibáñez comporta i manté, en certa manera, la memòria del lloc que li va donar aixopluc, alhora que salvaguarda i conserva, així mateix, l'autenticitat formal, aconseguida en el seu particular desenvolupament operatiu.

Trahit sua quemque voluptas. (Virgili *Buc.* 2,65). Sens dubte, a cadascú li arrossega la seua passió.

El paisaje como alma del territorio

Montserrat Hormigos Vaquero

Comisaria de la Exposición *Paisajes encarnados*

y miembro de la Asociación Internacional de Críticos de Arte.

“El juego mutuo de arte y espacio tendría que ser pensado a partir de la experiencia del lugar y del paisaje. Y así, el arte como escultura no sería conquista alguna del espacio...

La escultura sería la encarnación de los lugares”.

Heidegger, *El arte y el espacio*

El paisaje vivido ha sido uno de los elementos claves del arte desde sus orígenes en la Prehistoria. Nuestras y nuestros ancestros entendían las cuevas como lugares sagrados donde plasmaron las huellas de su paso por la Tierra, firmas de pertenencia a un territorio y de unidad tribal, aprovechando las grietas, los relieves y oquedades naturales. La Comunidad Valenciana es rica en relación a dicha producción artística a través del arte levantino y macroesquemático. Con el paso del tiempo, la interacción humana, sus cultivos y hábitos, cambiarán la faz de la tierra, pero aún quedaban regiones agrestes de naturaleza incontaminada que fueron sublimadas por los románticos, convencidos de que sólo allí el ser humano podía encontrarse con su esencia. El avance industrial y los nuevos usos de explotación dieron paso en la década de los sesenta a corrientes artísticas que denunciaban la degradación del medio ambiente a través de obras de arte ecologista y arte medioambiental.

La obra del artista valenciano Josep Albert, como ya se hizo en los tiempos primevos cuando se vivía en simbiosis con el entorno, se nutre y enraíza en el espacio habitado y transitado, en este caso los parajes de la Comunidad Valenciana. Sus piezas beben del espíritu del Land Art entendido como

El paisatge com a ànima del territori

Montserrat Hormigos Vaquero

Comissària de l'Exposició *Paisatges encarnats*

i membre de l'Associació Internacional de Crítics d'Art.

“El joc mutu d'art i espai hauria de ser pensat a partir de l'experiència del lloc i del paisatge. I així, l'art com a escultura no seria conquesta alguna de l'espai... L'escultura seria l'encarnació dels llocs”.

Heidegger, *L'art i l'espai*

El paisatge viscut ha estat un dels elements claus de l'art des dels seus orígens en la Prehistòria. Les nostres i els nostres ancestres entenien les coves com a llocs sagrats on van plasmar les empremtes del seu pas per la Terra, signatures de pertinença a un territori i d'unitat tribal, aprofitant les esquerdes, els relleus i buits naturals. La Comunitat Valenciana és rica en relació a aquesta producció artística a través de l'art llevantí i macroesquemàtic. Amb el pas del temps, la interacció humana, els seus cultius i hàbits, canviaran la faç de la terra, però encara quedaven regions agrestes de naturalesa incontaminada que van ser sublimades pels romànics, convençuts que només allà l'ésser humà podia trobar-se amb la seua essència. L'avanç industrial i els nous usos d'explotació van donar pas en la dècada dels seixanta a corrents artístics que denunciaven la degradació del medi ambient a través d'obres d'art ecologista i art mediambiental.

L'obra de l'artista valencià Josep Albert, com ja es va fer en els temps primevos quan es vivia en simbiosi amb l'entorn, es nodreix i arrela en l'espai habitat i transitat, en aquest cas els paratges de la Comunitat Valenciana. Les seues peces beuen de l'esperit del Land Art entès com

la necesidad de establecer diálogos con el entorno y de enarbolar una poética del espacio que despierte conciencias; pero también de las corrientes experimentales de la escultura del siglo XX, un trabajo escultórico cuya forma se expande en el espacio, haciéndose arquitectura, morfología de naturaleza pseudo-orgánica, de una gran versatilidad y variedad imaginativa. La muestra se basa en una instalación que podríamos denominar telúrica, compuesta de paisajes-escultóricos, dibujos, arte topiario y audiovisuales, documentos y reminiscencias de su amplio caminar por las montañas mediterráneas. Albert trasciende el lirismo ideal de la imagen de Thoreau del caminante del bosque y del pintoresquismo del turista esporádico, en una actividad performativa que le lleva a intentar desentrañar la memoria del lugar en un compromiso con su propia autenticidad estética y vital.

Sus *Lugares* son paisajes reiterativos y fractales, que no simplemente reproducen la orografía, sino que se convierten en parte de la naturaleza, en las plasmación certera de las formas y materiales, conformados de yeso y sus cristalizaciones exfoliantes como la selenita o en sus apariencias sacaroideas y opalescentes como el alabastro. Mapas a vista de pájaro de montañas cretácicas, modelados kársticos, morfologías sinuosas o escalonadas, fallas y ondulaciones que recuerdan la proximidad del mar. Geometrismo pitagórico donde la geografía es soporte conceptual de ideas filosóficas. Pero también prolongación del paisaje transitado, quien sabe si soñado, donde la mente infantil y primitiva descubre conchas marinas, oquedades para recoger el agua salútfera, huesos de animales antediluvianos, espinas de plantas gigantes y exóticas, restos de cerámica de misteriosas culturas ancestrales, o gusanos casi de ciencia ficción. Estos *Lugares*, con sus tonalidades núbicas, son lienzos donde proyectar a través del juego de luces y sombras el propio paisaje interior, lugares donde lo humano se integra con el paisaje, paisaje humanizado.

En *Aitana I* ofrece un ejemplo de lo que el geógrafo John Brinckerhoff Jackson llama “paisaje vernáculo”, aquel que ha adquirido carácter propio por la acción del ser humano. Tras localizar y cartografiar los pozos de nieve dispersos por la sierra de Aitana, dignifica dichas construcciones con un material noble, el alabastro, usado en la antigüedad para realizar objetos sagrados. Un trabajo de cantería y ductilidad artística, donde la translucidez y calidez del alabastro remiten a

la necessitat d'establir diàlegs amb l'entorn i d'enarborar una poètica de l'espai que desperte consciències; però també dels corrents experimentals de l'escultura del segle XX, un treball escultòric la forma del qual s'expandeix en l'espai, fent-se arquitectura, morfologia de naturalesa pseudo-orgànica, d'una gran versatilitat i varietat imaginativa. La mostra es basa en una instal·lació que podríem anomenar tel·lúrica, composta de paisatges-escultòrics, dibuixos, art topiària i audiovisuals, documents i reminiscències del seu ampli caminar per les muntanyes mediterrànies. Albert transcendeix el lirisme ideal de la imatge de Thoreau del caminant del bosc i del pintoresquisme del turista esporàdic, en una activitat performativa que el porta a intentar desentranyar la memòria del lloc en un compromís amb la seua pròpia autenticitat estètica i vital.

Els seus *Llocs* són paisatges reiteratius i fractals, que no simplement reproduïxen l'orografia, sinó que es converteixen en part de la naturalesa, en la plasmació precisa de les formes i materials, conformatos de guix i els seus cristallitzacions exfoliants com la selenita o en les seues aparences sacaroides i opalescents com l'alabastre. Mapes a vista d'ocell de muntanyes cretàiques, modelats càrstics, morfologies sinuoses o esglaonades, falles i ondulacions que recorden la proximitat del mar. Geometrisme pitagòric on la geografia és suport conceptual d'idees filosòfiques. Però també prolongació del paisatge transitat, qui sap si somiat, on la ment infantil i primitiva descobreix petxines marines, buits per recollir l'aigua salutífera, ossos d'animals antediluvians, espines de plantes gegants i exòtiques, restes de ceràmica de misterioses cultures ancestrals, o cucs gairebé de ciència ficció. Aquests *Llocs*, amb les seues tonalitats nívies, són llenços on projectar a través del joc de llums i ombres el propi paisatge interior, llocs on l'humà s'integra amb el paisatge, paisatge humanitzat.

En *Aitana I* ofereix un exemple del que el geògraf John Brinckerhoff Jackson anomena "paisatge vernacle", aquell que ha adquirit caràcter propi per l'acció de l'ésser humà. Després de localitzar i cartografiar els pous de neu dispersos per la serra d'Aitana, dignifica aquestes construccions amb un material noble, l'alabastre, usat en l'antiguitat per a realitzar objec-

la luz mediterránea y las aguas al contenido de los neveros. Una toma de conciencia de preservación del patrimonio rural y de los cambios climáticos operados en un lugar antaño dedicado al comercio del hielo y que ahora apenas tiene innivación. También aborda una obra escultórica que aúna geometría sagrada y topiaria, con las ramas de la poda señoreando sobre las formas elementales del triángulo al octógono. Pieza que conecta con los símbolos abstractos con los que las y los primitivos escribieron en la naturaleza; escultura que refleja el *ethos* del minimalismo, con su énfasis en la materialidad y los isomorfismos esenciales.

La exposición se completa con una serie de dibujos de gran formato realizados sobre papel con tinta, nogalina y lápiz, y con dos montajes audiovisuales. Dichos medios gráficos son claros testimonios del paso de tiempo en los paisajes y de sus transformaciones, lo que nos otorga conciencia de su vulnerabilidad y mutabilidad. A través de estos medios el artista piensa el paisaje, el sitio como contexto geológico, como figura, como fragmento y como fenómeno temporal. De este modo ofrece una muestra artística de sus condiciones físicas, su climatología, topografía, cualidades edáficas, vegetación, hidrología; pero también de su relación íntima con su entorno, una filosofía que trasciende el proceso artístico y le lleva a intentar desvelar los mecanismos de la Naturaleza. Sus dibujos muestran cauces de agua como el río Júcar, que recuerda a una serpiente gigante arrastrándose sinuosamente y dejando vida a su paso en su continuo fluir; alma del territorio y savia de sus venas en una sinfonía de tonos terrosos y verdes esmeraldas. Pero también rizomas subterráneos, dechado de simbiosis y solidaridad vegetal, o paisajes vislumbrados en la lontananza. Armonía entre la línea (representación del tiempo) que se extiende como un fitoforme y el círculo (representación del espacio) materializado en los anillos concéntricos de árboles talados. Dichos anillos de crecimiento son las huellas dactilares de los entes arbóreos, materializaciones de los cambios climáticos y del estado de los bosques, vestigios de la explotación humana. Improntas de un tiempo cíclico como recoge el audiovisual *Temps* sobre una intervención en el paisaje sin alterarlo ni perturbarlo, dejando que la entropía dicte sus leyes y que la Naturaleza colabore en la obra artística.

tes sagrats. Un treball de pedra picada i ductilitat artística, on la translucidesa i calidesa de l'alabastre remetent a la llum mediterrània i les aigües al contingut de les geleres. Una presa de consciència de preservació del patrimoni rural i dels canvis climàtics operats en un lloc antany dedicat al comerç del gel i que ara amb prou feines té innivació. També aborda una obra escultòrica que uneix geometria sagrada i topiària, amb les branques de la poda senyorejant sobre les formes elementals del triangle a l'octògon. Peça que connecta amb els símbols abstractes amb què les i els primitius van escriure en la naturalesa; escultura que reflecteix l'ethos del minimalisme, amb la seua èmfasi en la materialitat i els isomorfismes essencials.

L'exposició es completa amb una sèrie de dibuixos de gran format realitzats sobre paper amb tinta, nogalina i llapis, i amb dos muntatges audiovisuals. Aquests mitjans gràfics són clars testimonis del pas del temps en els paisatges i de les seues transformacions, el que ens atorga consciència de la seua vulnerabilitat i mutabilitat. A través d'aquests mitjans l'artista pensa el paisatge, el lloc com a context geològic, com a figura, com a fragment i com a fenomen temporal. D'aquesta manera ofereix una mostra artística de les seues condicions físiques, la seua climatologia, topografia, qualitats edàfiques, vegetació, hidrologia; però també de la seua relació íntima amb el seu entorn, una filosofia que transcendeix el procés artístic i el porta a intentar desvetllar els mecanismes de la Natura. Els seus dibuixos mostren lleres d'aigua com el riu Xúquer, que recorda a una serp gegant arrossegant sinuosament i deixant vida al seu pas en el seu continu fluir; ànima del territori i saba de les seues venes en una simfonia de tons terrosos i verds maragdes. Però també rizomes subterranis, model de simbiosi i solidaritat vegetal, o paisatges albirats a la llunyania. Harmonia entre la línia (representació del temps) que s'estén com un fitoforme i el cercle (representació de l'espai) materialitzat en els anells concèntrics d'arbres talats. Aquests anells de creixement són les empremtes dactilars dels ens arboris, materialitzacions dels canvis climàtics i de l'estat dels boscos, vestigis de l'explotació humana. Emprems d'un temps cíclic com recull l'audiovisual *Temps* sobre una intervenció en el paisatge sense alterar-ho ni pertorbar-ho, deixant que l'entropia dicte les seues lleis i que la Naturalesa col·labore en l'obra artística.

La obra de Josep Albert supone una narrativa y un lenguaje estético-visual que nos hace volver la mirada hacia el territorio, que inculca sensibilidad ambiental y facilita el reconocimiento de la ciudadanía de su propio paisaje, ampliando el imaginario de la identidad colectiva y devolviéndonos el afecto compartido por la tierra. Su trabajo, siguiendo las palabras de J. Zimmer, enraíza en la dimensión ética de la estética del paisaje.

L'obra de Josep Albert suposa una narrativa i un llenguatge estètic-visual que ens fa tornar la mirada cap al territori, que inculca sensibilitat ambiental i facilita el reconeixement de la ciutadania del seu propi paisatge, ampliant l'imaginari de la identitat col·lectiva i retornant-nos l'afecte compartit per la terra. El seu treball, seguint les paraules de J. Zimmer, arrela en la dimensió ètica de l'estètica del paisatge.

Natura artis magistra

Josep Albert Ibáñez

Las obras que presento, en conjunto, constituyen una reflexión sobre la geografía y paisajes con los que me identifico vivencialmente, es decir, que a menudo conforman mis pasos, inciden directamente en mi manera de sentir y de pensar y sobre todo, son reconocidos en mi manera de obrar. En este sentido, yo otorgo al paisaje-geografía una importancia vital en el desarrollo de mi poética escultórica y de ello soy completamente consciente.

Algunas de mis obras nacen con la voluntad de constituirse en prolongación de una geografía próxima, especialmente aquellas que nacen con la vocación de ser paisaje, paisaje como lugar para ser pisado, para ser recorrido. Otros trabajos, proponen una mirada detenida sobre algún elemento diferenciado del paisaje o proceso de cambio que lo afecta y altera. En otros casos, la obra ha sido un medio a través del que he podido profundizar en la comprensión de los secretos de la naturaleza, trabajos que también nacen con la vocación de comulgar con los ritmos y tensiones latentes del Universo y como tal, devienen rastros de una acción consensuada con las fuerzas y leyes naturales.

Los ritmos temporales y espaciales de mi entorno afectan constructivamente mis procesos de trabajo, también en lo concerniente a la fisicidad de las obras, asumo plenamente que mis materiales son los materiales de la naturaleza. Me preocupa bastante que aquello que creo pueda insertarse de manera armoniosa con el entorno natural, que pueda llegar a constituirse como continuidad tanto materialmente como procesualmente, que comparte el mismo latido que el de la naturaleza. Es por lo tanto obligado, muchas veces, a la hora de realizar un trabajo, una sincronización perfecta con el reloj creador de la naturaleza.

Natura artis magistra

Josep Albert Ibáñez

Les obres que presente, en conjunt, constitueixen una reflexió sobre la geografia i paisatges amb els quals em sent identificat vivencialment, és a dir, que sovint, conformen les meues petjades, incideixen directament en la meua manera de sentir i de pensar, i sobretot, els reconec en la meua manera d'obrar. En aquest sentit, jo atorgue al paisatge-geografia una vital importància en el desenvolupament de la meua poètica escultòrica i en soc plenament conscient.

Algunes de les meues obres naixen amb la voluntat de constituir-se en prolongació d'una geografia pròxima, especialment aquelles obres que naixen amb vocació de ser paisatge, paisatge com a lloc per a la petjada, lloc per a ser recorregut. Altres treballs, proposen una mirada detinguda sobre algun element diferenciat del paisatge o procés de canvi que l'afecta i altera. En altres casos, l'obra ha estat un mitjà a través del qual he pogut endinsar-me en la comprensió dels secrets de la natura, treballs aquests que també naixen amb vocació de combregar amb els ritmes i tensions latents de l'Univers, i que, com a conseqüència, devenen rastres d'una acció consensuada amb les forces i lleis naturals.

Els ritmes temporals i espacials del meu entorn afecten constructivament els meus processos de treball, també pel que fa a la fisicitat de les obres, assumix plenament que els meus materials són els materials de la natura. Em preocupa bastant que allò que cree puga inserir-se d'una manera harmoniosa amb l'entorn natural, que arribe a constituir-se com continuïtat tant material com processual, que compartisca el mateix batec que el de la natura. Es fa, doncs, obligat, moltes vegades, una sincronia perfecta amb el rellotge creador de la natura per a dur a terme un treball.

Conjuntamente, las obras que presento constituyen, en última instancia, elementos de la geografía de la que formo parte yo también, que es testimonio de mis pasos, de mi fascinación y curiosidad por entender el mundo. La tactilidad de cada uno de los materiales, sus temperaturas, olores y variabilidad temporal, son temas por ellos mismos dentro de mi propuesta. Destaco, en particular, los procesos cársticos que se dan en nuestro territorio, el agua y la piedra caliza como elementos creadores y destructores, generadores de un paisaje de profundas grietas y simas, pero también de suaves cicatrices por las que el agua penetra y rezuma, sirviendo de sostén vital a selváticos vergeles. En otras ocasiones, actuando de compañera y sustentadora de ásperas y afiladas crestas desde las que podemos contemplar vívidamente nuestro mar Mediterráneo. Otra cualidad y carácter de nuestra geografía y entorno es la luz, de una intensidad y luminosidad casi insultantes a causa de nuestra latitud. Como escultor y dibujante jamás he podido obviar su marcado carácter, demostrado en la manera en que muchas veces ésta me presenta los contrastes y claroscuros, consiguiendo que la línea sea un elemento más de la naturaleza.

En síntesis, he pretendido generar espacios de continuidad con mi paisaje, desarrollando e incorporando la misma materia, sus tiempos y procesos conformadores en mis acciones. Buscar la comunión con los procesos creadores de la naturaleza y sobretodo, aprender con y desde mi entorno. Me hago eco aquí de la frase “Natura Artis Magistra” y asumo plenamente la deuda con mi maestra.

El conjunt d'obres que present constitueixen, en darrera instància, elements de la geografia de la qual forme part jo també, que és testimoni de les meues petjades, de la meua fascinació i curiositat d'entendre el món. La tactilitat de cadascun dels materials, la seua temperatura, olors i variabilitat amb el temps són temes per ells mateixos al si del meu plantejament. Destaque, en particular, els processos càrstics que tenen lloc a les nostres terres, l'aigua i la pedra calcària com a elements creadors i destructors, generadors d'un paisatge de profunds clevills i avencs, també de suaus cicatrius per les quals l'aigua penetra i suma, servint de sostenidora vital a selvàtics vergers. En altres ocasions actua de companya mantenidora d'aspres i afilats crestalls des dels quals podem contemplar vívidament la nostra mar Mediterrània. Una altra qualitat i caràcter de la nostra geografia i entorn és la llum, d'una intensitat i lluminositat quasi insultants a causa de la nostra latitud. Com escultor i dibuixant mai he pogut obviar el seu marcat caràcter, demostrat en la forma en què moltes vegades aquesta em presenta els contrastos i clarobscur, aconseguint que la línia forme part com un element més de la natura.

En síntesi, la meua pretensió és la de generar espais de continuïtat amb el meu paisatge, desenvolupant i incorporant la mateixa matèria, els seus temps i processos conformadors en les meues accions. Buscar la comunió amb els processos creadors de la natura i, sobretot, aprendre amb i des del meu entorn. Faig ressó ací de la frase "Natura Artis Magistra" i assumix plenament el deute amb la meua mestra.

CATÁLOGO

CATÀLEG

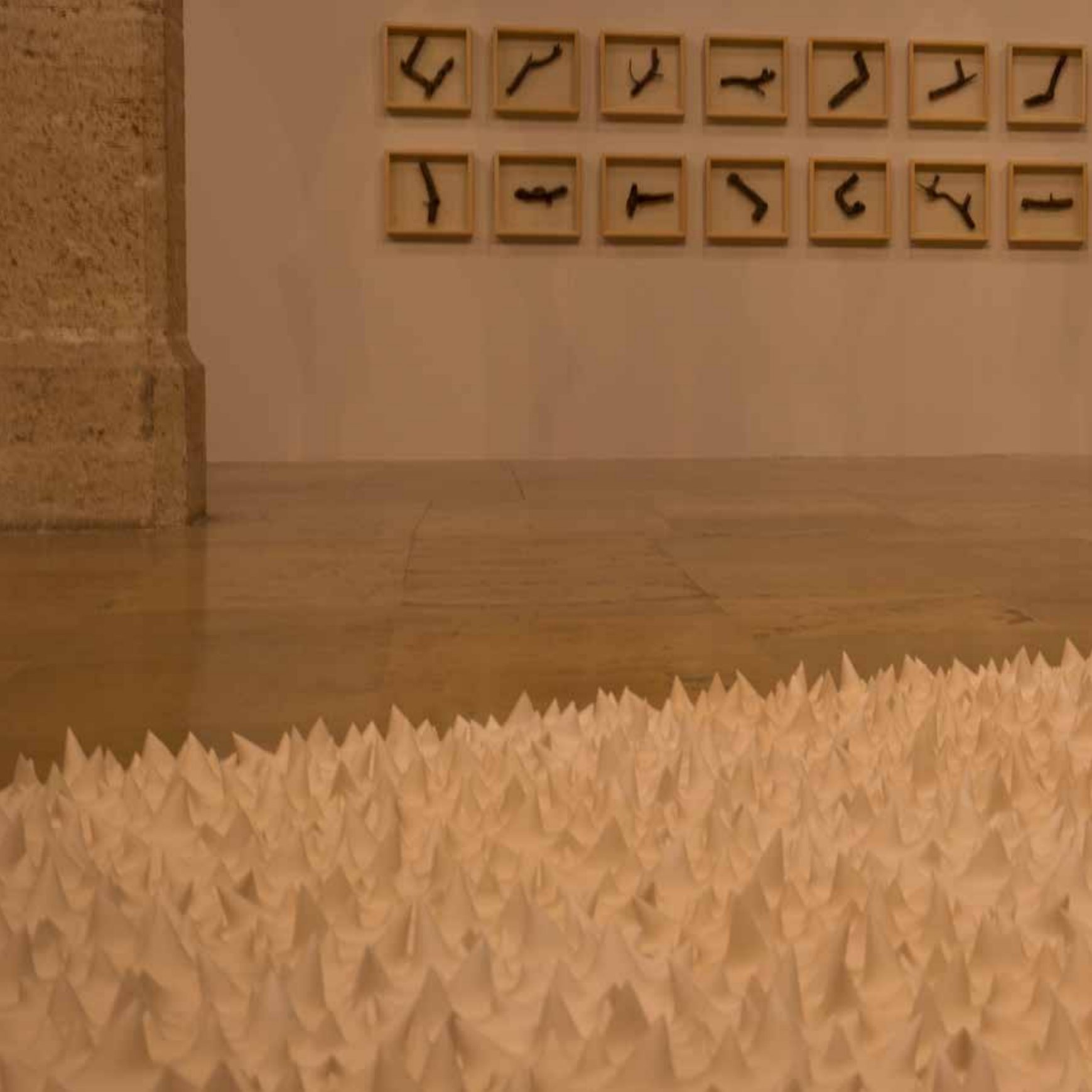
Aitana I, 2015. Alabastro traslúcido. Dimensiones variables y altura 25 cm. Composición a Escala 1:750.

Aitana I, 2015. Alabastre translúcid. Dimensions variables i alçada 25 cm. Composició a Escala 1: 750.

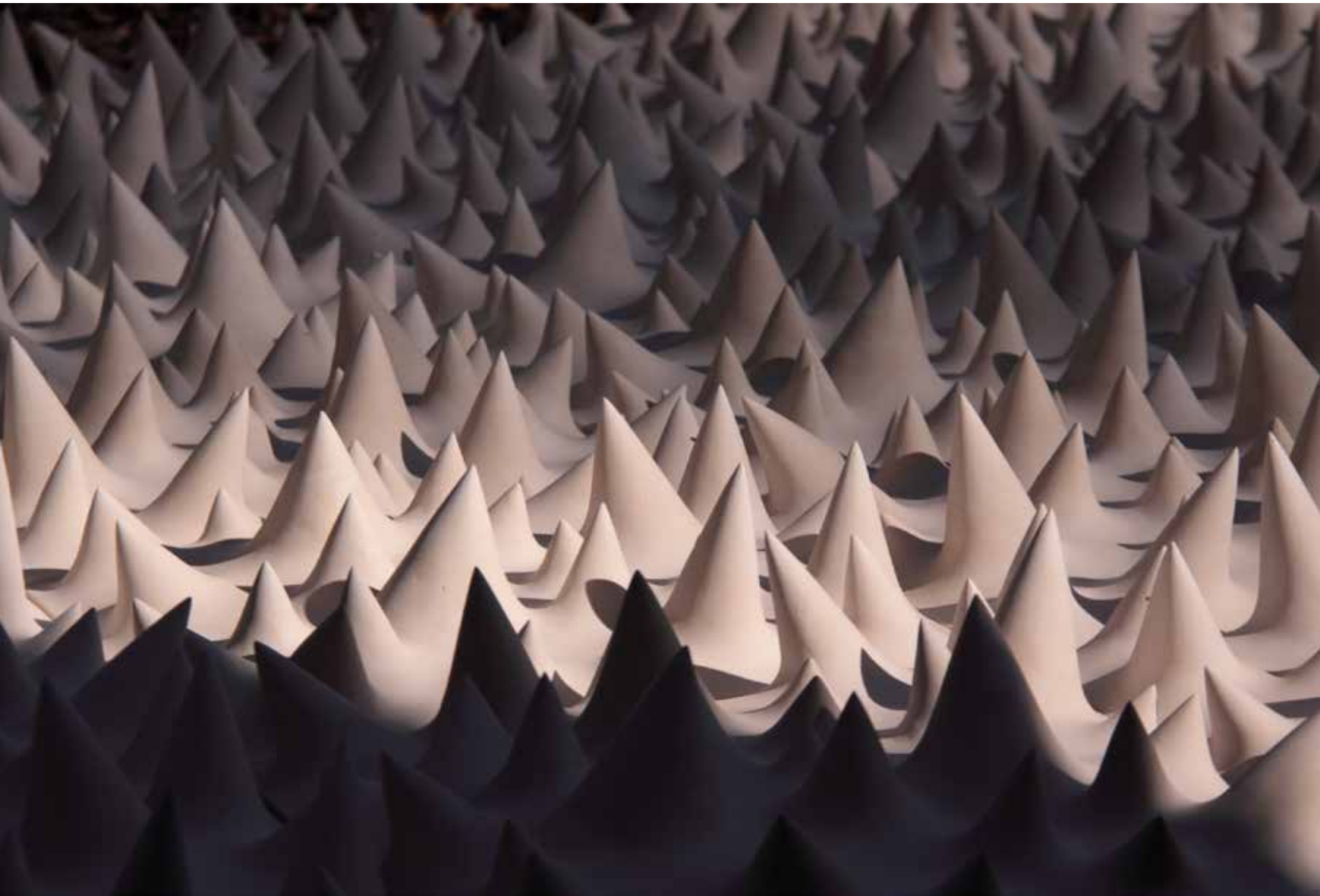

Aitana I, 2015. Detalle.

Aitana I, 2015. Detall.

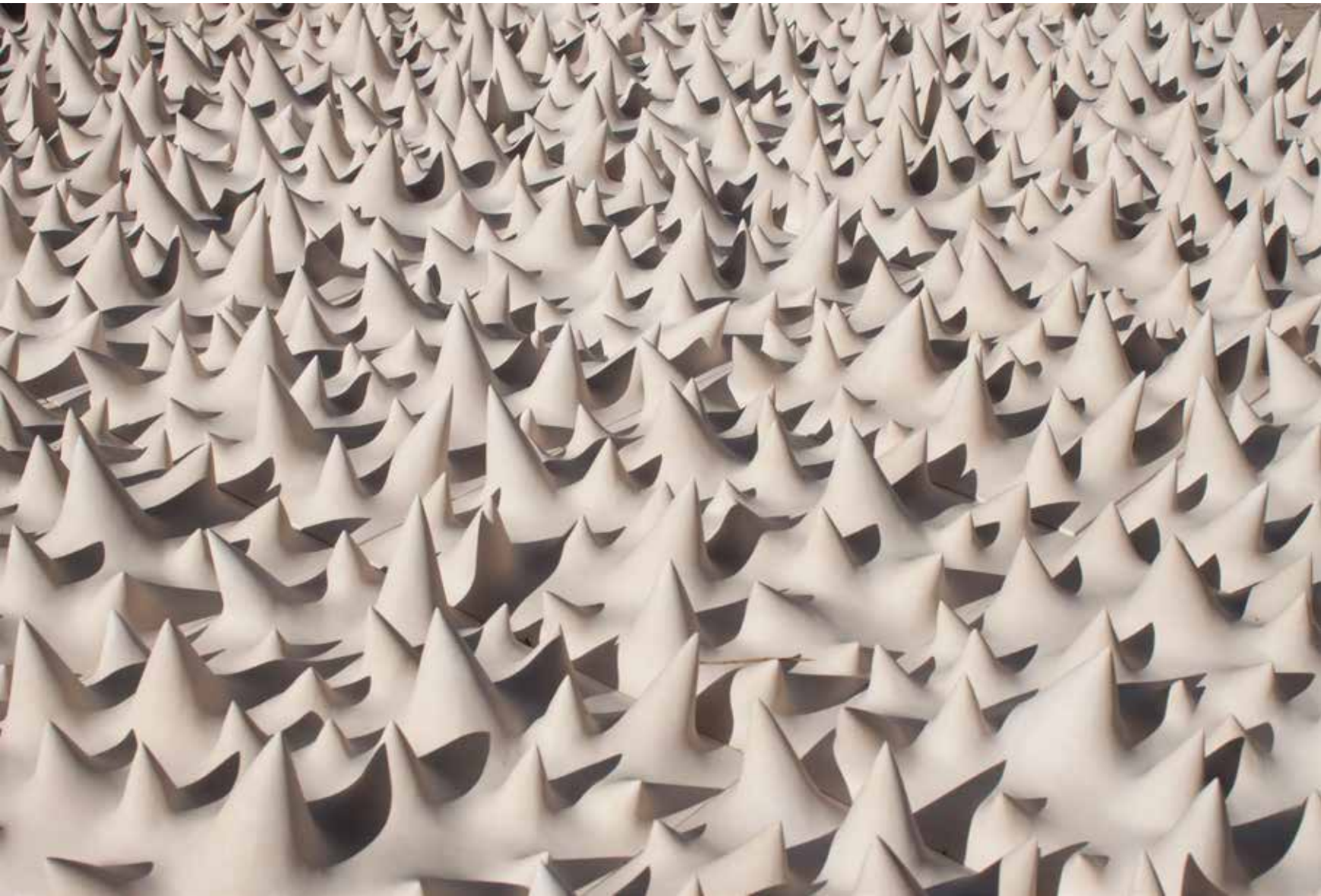

Lugares I, 2012. Baldosa de yeso. 30 x 30 x 10 cm.

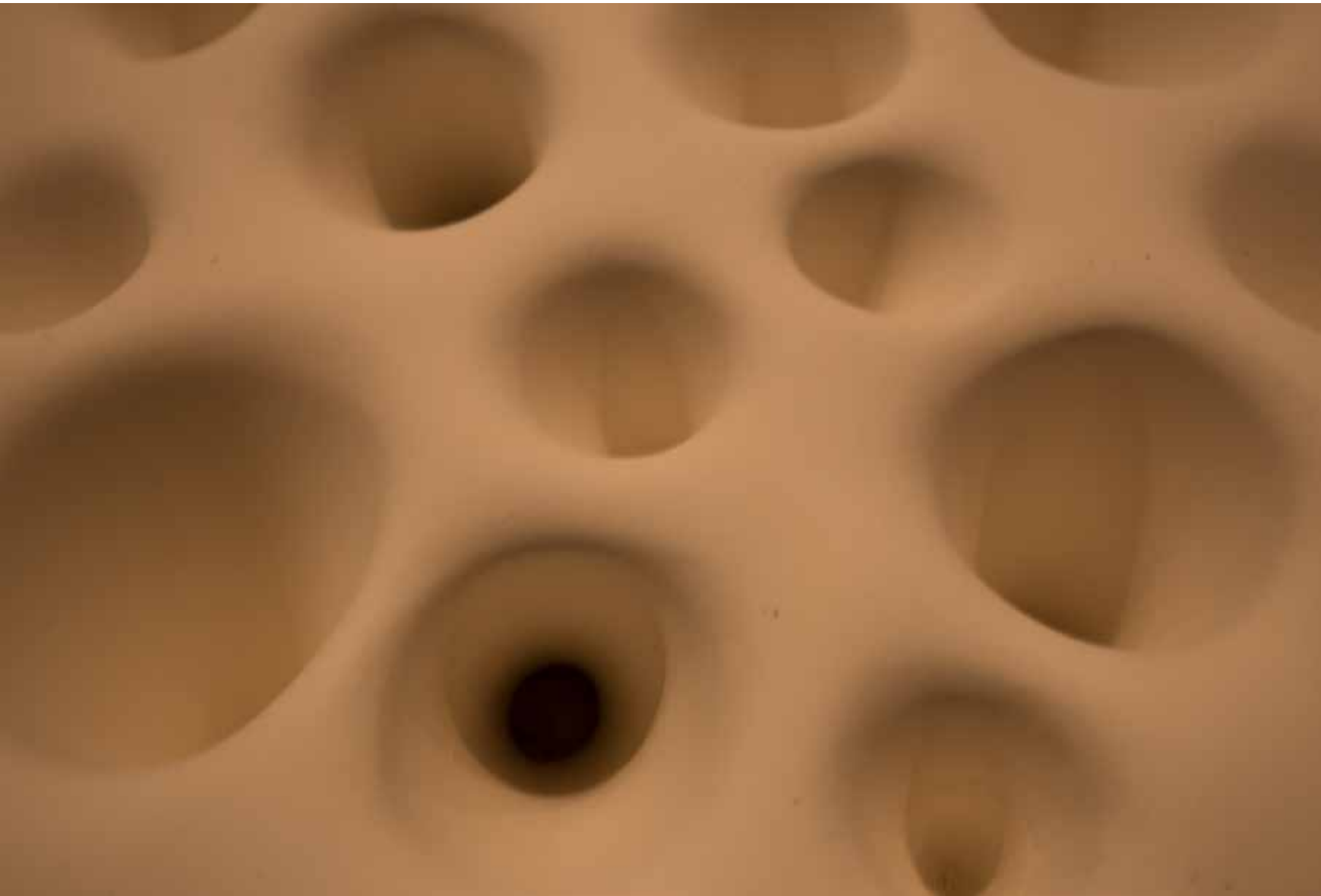
Indrets I, 2012. Rajola de guix. 30 x 30 x 10 cm.

Lugares III, 2014. Baldosa de yeso. 30 x 30 x 12 cm.

Indrets III, 2014. Rajola de guix. 30 x 30 x 12 cm.

Lugares III, 2014. Detalle.

Indrets III, 2014. Detall.

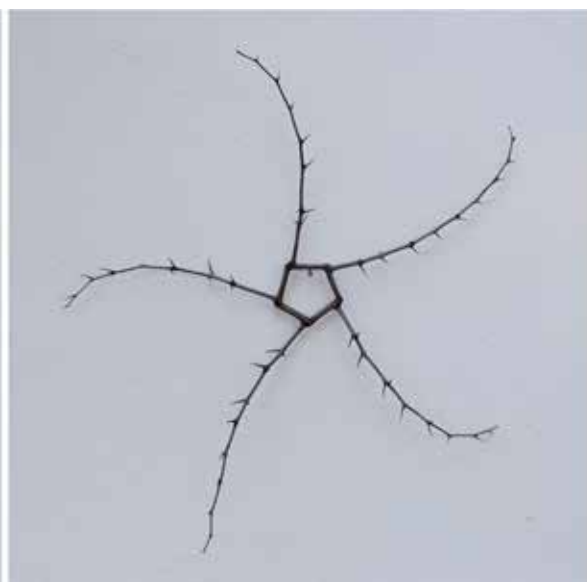
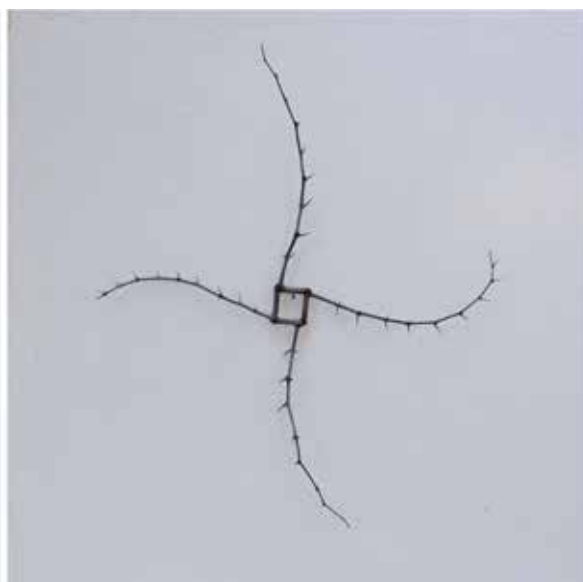
Diània I, 2016. Mòdul de yeso. 40 x 12 x 6 cm.

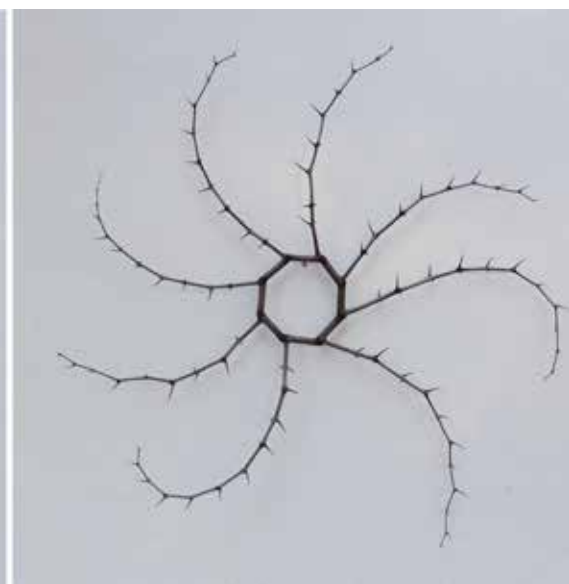
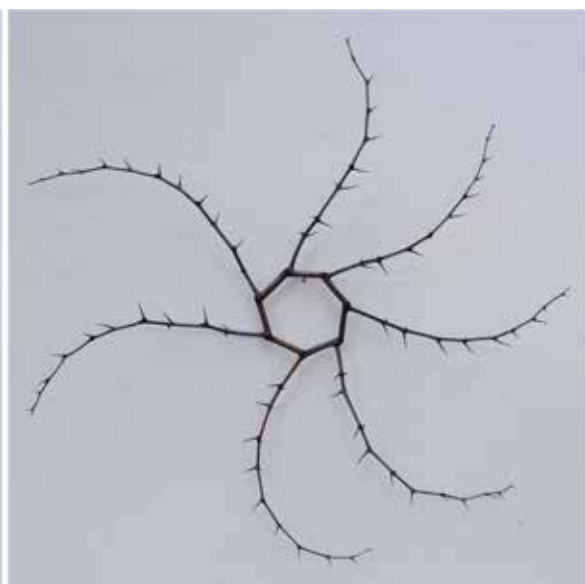
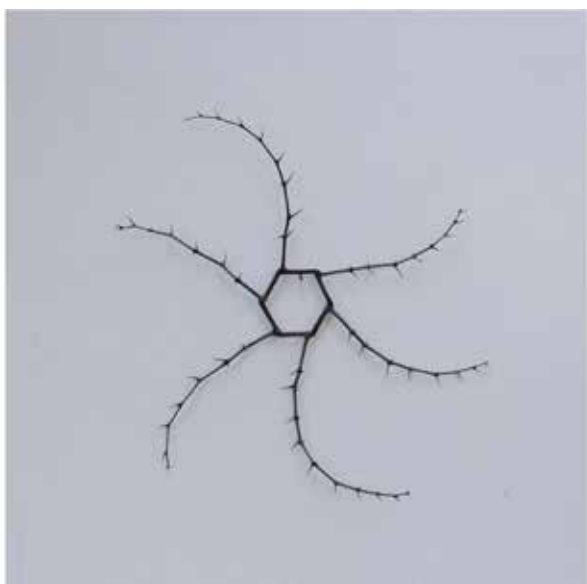
Diània I, 2016. Mòdul de guix. 40 x 12 x 6 cm.

Diània I, 2016. Detalle.

Diània I, 2016. Detall.

Geometrias, 2016. Poda de azufaifo. 600 x 100 x 12 cm.

Geometries, 2016. Poda de ginjoler. 600 x 100 x 12 cm.

Campo de Almendros, 2017. Object trouvé. 20 módulos de 40 x 40 cm.

Camp d'Ametlers, 2017. Object trouvé. 20 mòduls de 40 x 40 cm.

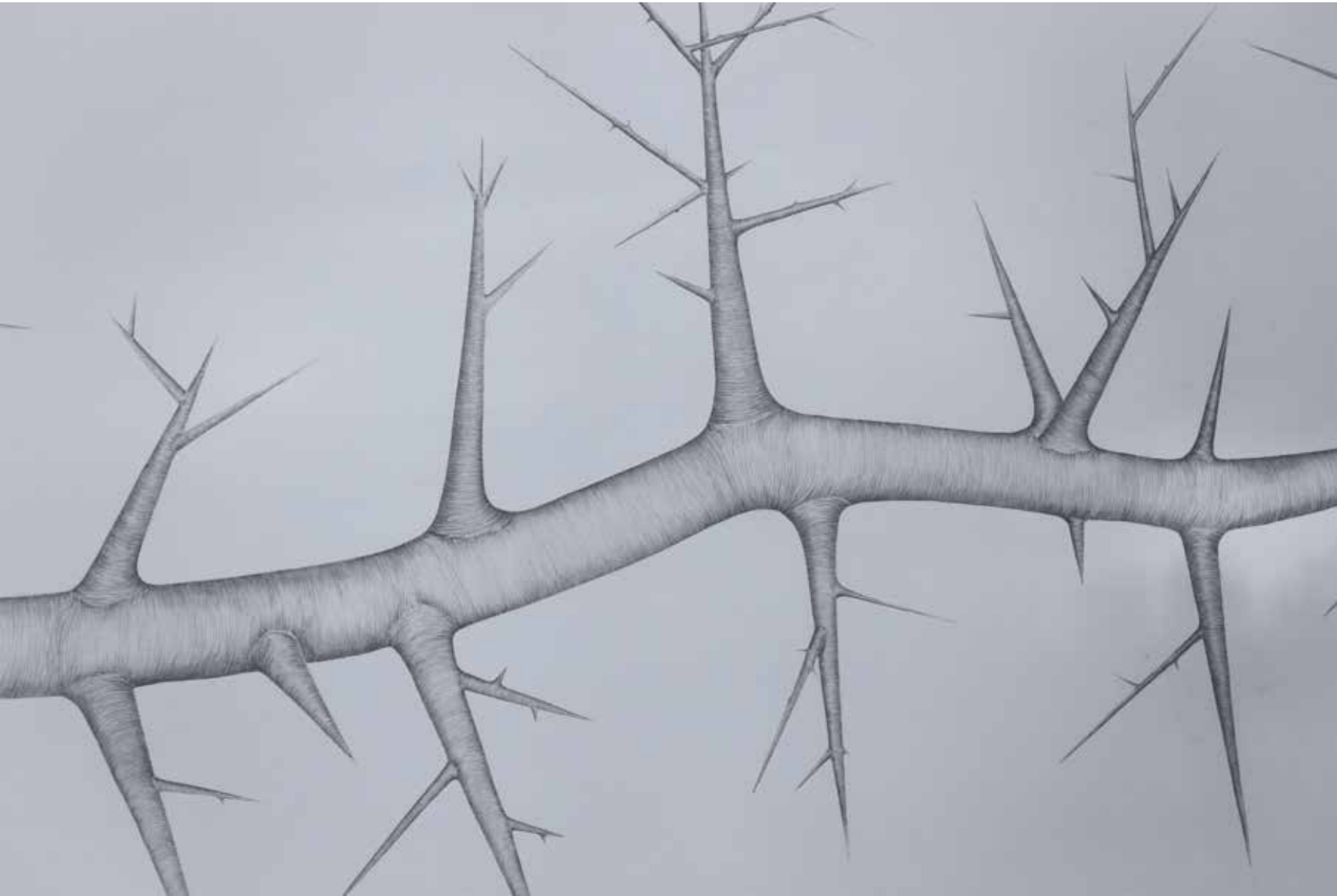

Bosque I, 2016. Nogalina sobre papel. Dimensiones Variables. 63x63 cm. 56x56 cm. 50x50 cm. 50x50 cm. 40x40 cm. 30x30 cm.

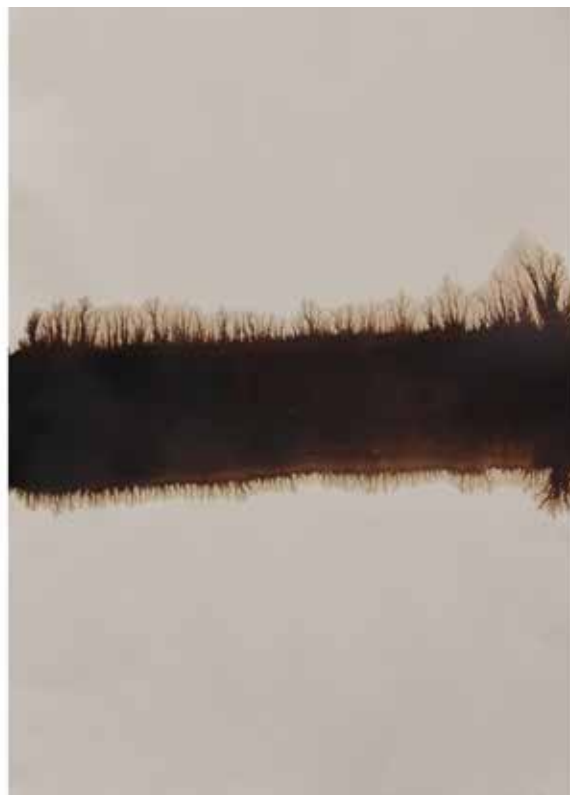
Bosc I, 2016. Nogalina sobre papel. Dimensions Variables. 63x63 cm. 56x56 cm. 50x50 cm. 50x50 cm. 40x40 cm. 30x30 cm.

Espinal I, 2016. Lápiz sobre papel. 300 x 130 cm.

Espinal I, 2016. Llapis sobre paper. 300 x 130 cm.

Horizonte I, 2013. Nogatina sobre papel. 420 x 100 cm.

Horitzó I, 2013. Nogatina sobre papel. 420 x 100 cm.

Júcar, 2016. Nogalina y acuarela sobre papel. 220 x 100 cm.

Xúquer, 2016. Nogalina i aquarel·la sobre paper. 220 x 100 cm.

Desde Diània, 2017. (Documento visual del paisaje recorrido). Duración: 8' 40". Imagen de relieve cedida por el Instituto Geográfico Nacional.

Des de Diània, 2017. (Document visual del paisatge recorregut). Durada: 8' 40". Imatge en relleu cedida per l'Institut Geogràfic Nacional.

Vista desde la Sierra de Aitana, frente al Peñón Divino, 2013.

Vista des de la Serra d'Aitana, davant del Penyal Diví, 2013.

Tiempo, 2012. (Documento visual de intervención en el paisaje). Piedra, agujas de pino y tiempo. Duración: 2' 10".

Temps, 2012. (Document visual d'intervenció en el paisatge). Pedra, agulles de pi i temps. Durada: 2' 10".

Josep Albert Ibáñez (L'Alcúdia de Crespins, 1973)

www.josepalbert.com

Llicenciat en Belles Arts per la Facultat de Belles Arts de Sant Carles de València, Universitat Politècnica de València (1991-1996). Diploma d'estudis avançats de doctorat (DEA), en el programa "Corrents experimentals en l'escultura del segle XX", Facultat de Belles Arts de Sant Carles de València, Universitat Politècnica de València (1998-2001).

Premis i exposicions

Exposició "Monotips", Universitat Politècnica de València (1993).

Exposició "Políptics", Universitat Politècnica de València (1994).

Seleccionat en la IV Biennal d'Escultura Vila de Paterna (1996).

Seleccionat en la IV Intervencions escultòriques, Aldaia (1997).

Exposició individual d'escultura al claustre de l'antic convent de Sant Agustí, Universitat Politècnica de València, extensió de Xàtiva (2000).

Exposició "Contrastos i coincidències" al claustre de l'antic convent de Sant Agustí, Universitat Politècnica de València, extensió de Xàtiva (2001).

Exposició individual d'escultura a la torre àrab dels Borja, Canals (2002).

Premi "El Piló", XXVI Concurs Nacional de Pintura "El Piló", Burjassot (2006)

Exposició "Flecha 2007", Centre Comercial Arturo Soria, Madrid (2007)

Premi Flecha 2007, Centre Comercial Arturo Soria, Madrid (2007)

Premi CAM XXVIII, Concurs Nacional de Pintura "El Piló", Burjassot (Valencia) (2008)

Menció honorífica Premi Senyera de Pintura i Escultura, Galeria del Tossal, València (2008)

Seleccionat en el Concurs Internacional de Dibuix Mirades des de l'Art a la música de Ruperto Chapí, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert, Alacant (2008)

Seleccionat al Concurs Internacional de Dibuix Mirades a L'Art de la Bellesa Clàssica, Institut Alacantí de Cultura Juan Gil-Albert, Alacant (2009)

Exposició Oslo Art Fair, Fira d'Art a Oslo, Noruega (2009).

Exposició KunStar 10 7th International Art Fair of Bolzano, Itàlia (2009).

Exposició "Nius i somnis", Jardí Botànic de la Universitat de València (2012)

Exposició "Phisis latent", Ademuz Espai d'Art, El Corte Inglés de València (2013).

Exposició "l'Arbre de la Vida", natura i espais rituals, Jardí Botànic de La Universitat de València (2013).

Seleccionat en el Simposi Internacional d'Escultura 2014, Armtrung, Santa Fe, República Argentina.

Seleccionat en els Encontres d'Art Contemporani EAC 2015, Museu de la Universitat MUA, Alacant 2015.

Geografia N

Nius gelats,
ombres latents,
avencs cegats,
fars oblidats.

Sou ara silenci soterrat,
ullals atzarosos,
relliscosos forats,
inhumans caus.

Testos de freixes innocents,
d'hedres sordes
a les paraules preses.

Depòsits de temps fòssil,
sospireu arrels imaginades,
escorcolleu la nit celeste.

Paisatge d'insondable pell.

Josep Albert Ibáñez

